

Nr 493

Av herr **Lindberg** och fröken **Vinge**, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition, nr 59, med förslag till lag om ändring i kommunalskattelagen den 28 september 1928 (nr 370), m. m.

I proposition nr 59 har Kungl. Maj:t framlagt förslag till vissa ändringar i kommunalskattelagen m. m. i syfte att förenkla deklara-tions- och taxeringsförfarandet för de skattskyldiga respektive taxeringsmyndigheterna. Propositionen bygger i huvudsak på det betänkande med förslag till förenkling av vissa beskattningsregler, som framlagts av 1950 års skattelagssakkunniga.

I vissa avseenden har emellertid Kungl. Maj:t icke ansett sig vilja förorda ett genomförande av de sakkunnigas förslag. Detta gäller bl. a. des-sas förslag att skattskyldig, som har inkomst av annan fastighet i hem-ortskommunen, skulle erhålla skattefrihet för sådan inkomst upp till ett belopp av 200 kronor. Huvudsyftet med detta skattefria bottenavdrag skulle vara dels att man härigenom skulle ernå en bättre överensstäm-melse mellan preliminär och slutlig skatt, dels att på detta sätt en viss förenk-ling av deklara-tions- och taxeringsförfarandet skulle kunna ernås.

Föredragande departementschefen har till statsrådsprotokollet under detta avsnitt anført bl. a., att man enligt hans uppfattning icke skulle ernå någon större effekt med förslaget i denna del för de skattskyldiga, så länge den särskilda beskattningen av fastighet i kommunalt hänseende bestode.

Av sistnämnda uttalande att döma synes departementschefen beakta det i skatteavseende beträngda läge, vari landets egnahemsägare, uppgående till ett antal av över en halv miljon, befinna sig till följd av det dubbla trycket från såväl inkomstbeskattning av fastighet som den kommunala fastighetsskatten, och han avser att i samband med en eventuell framtida avveckling av fastighetsskatten även taga upp frågan om införandet av ett skattefritt bottenavdrag för fastighetsinkomst.

Det måste emellertid anses beklagligt, att Kungl. Maj:t på detta sätt ställt sistnämnda fråga på framtiden. Egnahemsägarna i landet torde icke vara av den uppfattningen, att de 200 kronor, som det här är fråga om, skulle vara betydelselösa för dem i deras ofta mycket små ekonomiska omständigheter, och att de nu böra förmenas rätten till ett skattefritt

bottenavdrag på det sätt som de skattelagssakkunniga föreslagit och som enligt propositionen är avsett att komma andra samhällsgrupper till del, blott på den grund, att de även i motsats till andra grupper dessutom äro tyngda av en särbeskattning genom den kommunala fastighetsskatten. De måste i stället just därför anses vara i större behov därav än andra, och det torde vara svårt att övertyga dem om riktigheten av motsatsen. Det är vidare att märka, att de alltsedan 1952 års allmänna fastighetstaxering fått sin ställning i skatteavseende icke oväsentligt försämrade och detta på ett sätt som icke varit fallet för andra grupper i samhället. Detta har även understrukits av de skattelagssakkunniga i deras betänkande med förslag till omläggning av fastighetsskatten, i vilket de tänkte sig, att denna skatt helt skulle avvecklas beträffande egnahemsägarna såsom en kompensation just för den genom de nya inkomstskatte-reglerna inträdda försämringen i skatteavseende. Då fastighetsskatten för dessa fortfarande består, torde det nu vara desto större skäl att medgiva egnahemsägarna det av de sakkunniga föreslagna bottenavdraget om 200 kronor.

Detta synes även motiverat framför allt med hänsyn till det av Kungl. Maj:t framlagda förslaget om ett skattefritt bottenavdrag med sistnämnda belopp från äkta makars kapitalinkomst. De personer som härigenom bliva helt befriade från beskattning av kapitalinkomst äro icke betungade av någon särbeskattning, och de äro således i skatteavseende redan förut i en bättre ställning än fastighetsägarna. Den sparsynpunkt, som till en del varit motiverande för det skattefria kapitalinkomstavrdraget, torde för övrigt med lika styrka kunna framföras beträffande fastighetsägarna. Några bärande skäl som skulle tala för att på det sätt som skulle bliva följden av ett genomförande av Kungl. Maj:ts förslag i oförändrat skick ytterligare vidga klyftan i skatteavseende mellan små kapitalägare och små fastighetsägare torde icke föreligga.

Vad slutligen beträffar det statsfinansiella resultatet av ett genomförande av de sakkunnigas förslag i förevarande del kan noteras, att det här blott skulle röra sig om ett skattebortfall för staten med 12 miljoner kronor och intet för kommunerna. Det är således avsevärt billigare än varje övrig åtgärd, som i detta sammanhang föreslagits av de sakkunniga, och utgör blott mindre än hälften av den av Kungl. Maj:t föreslagna billigaste förenklings- och skattelättnadsåtgärden.

På grund av vad sålunda anförts hemställes,

att riksdagen vid behandlingen av Kungl. Maj:ts proposition nr 59 måtte besluta, att vid beräkning av taxerad inkomst i hemortskommunen enligt kommunalskattelagen

och förordningen om statlig inkomstskatt skattskyldigs inkomst av annan fastighet skall medräknas endast om och i den mån den skattskyldiges inkomst av sådant slag överstiger 200 kronor, samt att vederbörande utskott måtte låta utarbета erforderlig lagtext.

Stockholm den 22 februari 1955

Carl Lindberg

Margit Vinge
